

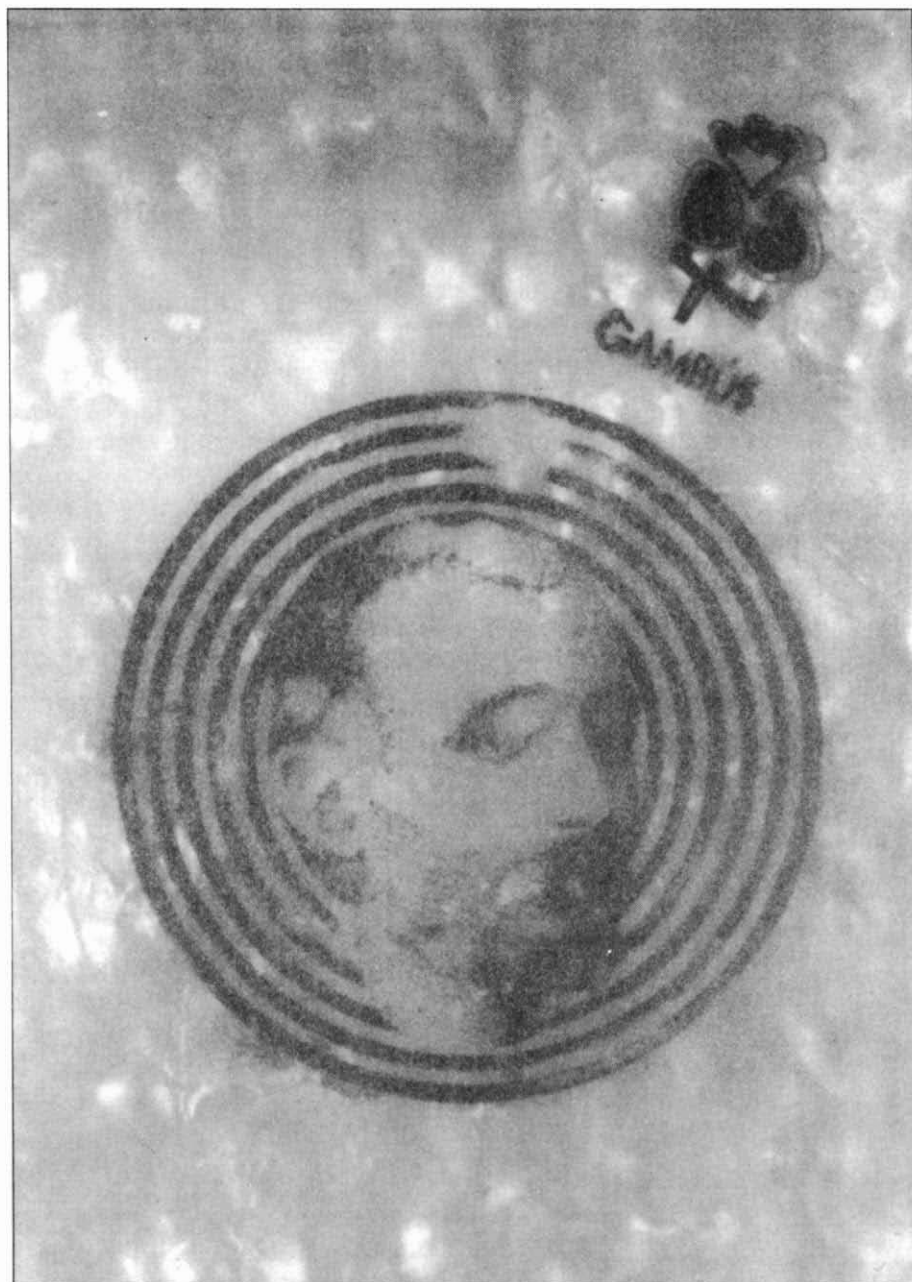
L'Alsament d'una partida

Segons Sartre (*Qu'est-ce que la littérature?*, 1947) no es pot escriure sense un públic i sense un mite, sense un cert públic al qual han fet les circumstàncies històriques i sense un cert mite de la literatura que depèn, en gran mesura, de la demanda d'aquest públic. És indubtable que aquesta mateixa afirmació pot ampliar-se al fet artístic entès d'una manera global. L'obra de Francesc Vidal *L'Alsament d'una partida*, exposada recentment a Alcover, així ho demostra. En ella, públic i mite es retroben en una revisió del que va ser l'anomenat grup modernista de Reus.

D'entre tota la producció artística del grup, només l'obra literària d'en Puig i Ferrer va aconseguir el reconeixement necessari per tal d'inscriure el seu nom en la història de les lletres catalanes. Malgrat tot, alguns altres components com Hortensí Güell, Anton Isern, Plàcid Vidal o Josep Aladern no són del tot desconeguts, almenys pel que fa al públic d'aquestes comarques, d'on eren originaris. Això és perquè ells mateixos —tal i com afirma Magí Sunyer— van mitificar-se.

Des de l'antiguitat, la figura divina i la de l'artista han compartit certes qualitats, la qual cosa ha desembocat en la noció de l'artista con un ser diferent. Sovint, per tal de justificar-ho, s'han incorporat a les biografies certs trets que corresponien a relats mitològics. No cal dir que el mite artístic que s'idolatra en el modernisme no correspon amb total exactitud a la noció del mite clàssic, que s'acaba de configurar en el Renaixement. Cal tenir present que el modernisme beu directament de les fonts del Romanticisme, un altre gran moment d'exalçament del mite, però que li afegeix qualitats lligades al concepte d'"allò sublim". Malgrat tot, en la història dels components del grup modernista de Reus podem observar certs elements mitificadors clàssics; aquests són: la suplència dels pares reals per uns altres, la infància lligada al món rural, una mort primerenca (suïcidi), etc.

Francesc Vidal ha sabut lligar aquesta noció del mite clàssic amb la del mite actual representat per les estrelles de Hollywood. L'espai mític és necessari per tal que l'home pugui enfrontar-se a la seva realitat, però l'home que és catapultat a mite perd la seva humanitat i el seu propi lligam amb la realitat. Així doncs, Francesc Vidal enfronta el mite, en les seves peces-estrella que rememoren les homònimes de Hollywood, amb l'home que hi ha en el fons del mite, tot i fent reviure els autors i les seves actituds, a través de la seva obra segellada amb els noms dels components

Reproducció d'una obra de Francesc Vidal que recrea la persona de Cosme Vidal

del grup modernista. Obra que és la reserva de l'actitud d'aquests personatges, perquè amb el pas del temps només resta el mite i la part estètica de les obres, mentre es perd l'home i l'actitud enfront la seva realitat.

Malgrat tot, el contingut de l'obra no queda reduït a un desdoblament de la figura de l'artista, a una dicotomia forma/fons. *L'Alsament d'una partida* és una aposta. Una aposta, abans que res, per una producció artística que tendeix a una forma circular on podem trobar una multiplicitat, quasi indefinida, de qüestions que parteixen d'un mateix punt. És aquí on resideix la seva complexitat, a la vegada que l'encert de l'autor de no reduir aquesta a una solució, a una resposta. Perquè, al cap i a la fi, la feina de l'artista —tal i com F. Vidal comenta— és plantejar-se, qüestionar-se i no tant el fet de trobar respostes, ja que potser, la resposta sigui sempre un punt i final.

Així doncs, emulant la mateixa obra que comento, retornaré a l'inici de l'article, tot i reprenent el punt central de la producció de l'artista reusenc: la idea del mite. Punt que, d'altra banda, no és sinó l'excusa per endinsar-se en una densa reflexió sobre la condició de l'artista. La necessitat artística citada per Sartre d'un mite, és recollida per F. Vidal a través de la reivindicació d'un mite més proper a l'autor i al públic. Lluny dels mites imposats per l'hegemonia anglosaxona, l'artista proposa la confecció de mites més propers, propis de la nostra cultura i característiques geogràfiques. El grup modernista n'és un exemple no trobat a l'atzar. El seu treball en el camp de la cultura, els seus plantejaments artístics i la seva actitud radical a l'hora de portar-los a terme, han permès que un altre artista, cent anys després, s'hi senti tan proper que hagi volgut portar a terme, juntament amb els seus components més rellevants, *L'Alsament d'una partida*.

GLÒRIA COT I REIG